

Nr 7-8

Juuli-august 2019

TÄHKE

Suvevaheaeg on tore, sest siis on aega rohkem kui muidu! Hommikul saab kauem magada. Ja juhtub asju.

Poiss on näiteks avastanud, et peale e-pilve on olemas ka päris pilved. Neid näeb siis, kui taevasse vaadata. Ja mõnikord nad isegi kõnelevad sinuga!

Mida pilv ütleb?

Ootame jutumullimängu vastuseid 10. augustini aadressil Täheke, Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn või taheke@taheke.ee. Vastusele lisa kindlasti oma ees- ja perekonnanimi, vanus ja aadress. Nüüd on võimalik vastuseid saata ka Lastejaam.ee lehelt Tähekesse vagunist!

Parimatele vastajatele on

auhinnaks Piret Raua raamat „Teistmoodi printsessilood“ kirjastuselt Tänapäev ja Åsa Lindi raamat „Liivahunt ja imeline maailm“ kirjastuselt Draakon ja Kuu.

Elmisel korral tahtsime teada, mida ütleb nutitelefoni näppiv mesilaspoiss mesilasemale. Aitäh kõigile vastajatele!

Võiduvastused

Mesilaspoiss ütleb uhkelt: „Kuule, Instagrammis öeldi, et Paides on kõige parem nektar!“

Diana Annabel Ratas, 10 a,
Haapsalu

„Vaatame, kas sel aastal saame laulupeole? Terve aasta sai harjutatud.“

Karoliina Pihlak, 10 a, Tapa

„Näe, siin müüakse putukatõrjet. Ostame! Saamegi nendest herilastest lahti!“

Karmen Freitag, 11 a, Tallinn

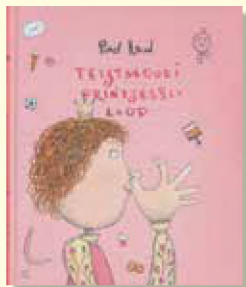
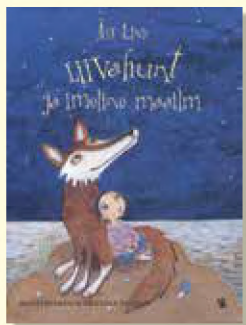
„Ma teengi tööd. Ma olen meie taru IT-mees.“

Hanna Maria Kohv, 4 a, Tallinn

Diana ja Karoliina saavad kumbki auhinnaks Roald Dahli raamatu „Võlusõrm“, Hanna Maria saab Elsa Beskowi raamatu „Päkapikupõnnid“ ja Karmen Piret Raua raamatu „Teistmoodi printsessilood“.

Palju õnne!

Auhinnad tulevad postiga.

Joonistanud Hillar Mets

SISUKORD

Luuletused <i>Jaanus Vaiksoo, Ilmar Trull jt</i>	4
Onudepäev <i>Kairi Look</i>	6
Nöges ja ninasarvik <i>Andrus Kivirähk</i>	8
Härä Kaabu leiubüroo <i>Kristiina Kass</i>	10
Mihkel, Maris ja Terje <i>Reeli Reinaus</i>	12
Reisid <i>Täheke kukkurloomade maal</i>	14
Võistlus <i>Jubejutud 2018</i>	16
Vana aja asjad <i>Marju Kõivupuu</i>	18
Loodus <i>Pöder- meie kõige suurem metsloom</i>	20
Luuletus <i>Veiko Märka</i>	22
Meisterdus <i>Kroon</i>	23
Post	25
Nali	26
Arva ära!	27
Koomiks <i>Puhkus vabas õhus</i>	28

TÄHEKE

SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORÖ KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Tähekest saab tellida e-arve püsimaksega
www.tellimine.ee
telefon 617 7717

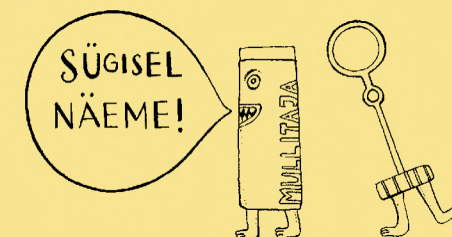
Esikaane on joonistanud Olivia Lipartia

„PÕLVEPIKURAAMAT“ OOTAB KÄSIKIRJU

Eesti lastekirjanduse keskus, kirjastus Päike ja Pilv ning kultuuriministeerium ootavad uusi kuni seitsmeaastastele lastele mõeldud raamatute käsikirju loomevõistlusele „Põlvepikuraamat“. Võistlustööde esitamise tähtaeg on 12. september 2019.

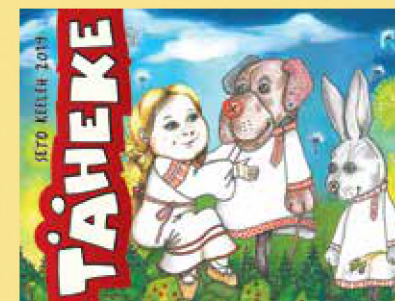
Käsikirjad palutakse tuua või saata postiga lastekirjanduse keskusse aadressil Pikk 73, 10133 Tallinn. Võistlustingimused leiab lastekirjanduse keskuse kodulehelt www.elk.ee. Võitjad kuulutatakse välja 19. novembril auhinna-peol lastekirjanduse keskus.

TÄHEKE ILMUB SETO KEELES

3. augustil toimub Küllätüvä külas taas Seto Kuningriigi päev ning selleks ajaks ilmub seto keeles ka Tähekesse erinumber. Ajakiri valmib Tähekesse toimetuse, Tallinna Seto Laste Kooli ja Rahvakultuuri Keskuse koostöös.

Seto Tähekesest saab lugeda muinasjutte, nalju, koomiksit, Andrus Kivirähki, Õie Sarve ja laste omaloomingut, lahendada ristsõnu ja viktoriini. Kauksi Ülle näidendi tegelased on võimalik paberist välja lõigata, et näpunukkudega ise teatrit teha. Setokeelne Täheke levib tasuta.

Elsa Pelmas

PILLILAULUD

KÄRBES OSTIS PARMUPILLI,
MÄNGIS NII, ET MOKAD VILLIS.
AGA ELU, SEE ON KARM:
KÄRBES POLE SIISKI PARM!

PÕRNIKAL ON KIRED KÄPAD,
PÕRNIKAL ON VILKAD PÄKAD.
KLARNETIGA SIRISTAB,
NOOTE VIISIKS VILISTAB.

VILEPILLI PUHUB ÜRASK,
SEDA KUULDA JUBA MÜRAST.
PUIDUST PILL ON TEMA PÄRALT –
VAHEL PUHUB, VAHEL JÄRAB.

Elsa Pelmas

TIGU

KÕNNIB TIGU, MAJA SELJAS,
AGA AINUS JALG TAL PALJAS.
RIKKAL MEHEL, KEL KÜLL MAJA,
SAABAST HÄDASTI ON VAJA.

Ilmar Trull

KALA EI LÄRMA

OLGUGI ET EMA KEELAS,
KALA KEELE ALLA NEELAS.

OLLA VAKKA KEELETULT
TALLE MEELDIB MEELETULT.

KOORIS LAULMA TA EI PEA.
NII ON KALA MEELEST HEA.

EGA KALA POLE KUKK.
TA ON TASA. VAIT KUI SUKK.

Ilmar Trull
PANDA

LÄKSIME KORD SUPELRANDA.
RANNALIIVAL LESIS PANDA.
KAS VÕIKS KEEGI ARU ANDA,
KUIDAS PANDA RANDA SAI?

MEIL ON VÄGA RASKE MÕISTA,
KES KÜLL SINNA PANNA VÕIS TA.
MIKS KÜLL SUPELRANNAS PANDA
PIKUTAB NII PIKK KUI LAI?

NÄHTAVASTI ON SEE PANDA
LOODUSKAITSE PROPAGANDA.
PÄRIS HEA, ET MEIE RANDA
ILMUS PANDA, MITTE HAI.

Ilmar Trull
KIRJATUVI

KENA KIRJU KIRJATUVI
MEIE KOSTIL ON.

TOOB MEIL KIRJU TERVE SUVI.
TA ON POSTILJON.

PAKKE SAATA VIST EI MAKSA.
PAKKE TUUA TA EI JAKSA.

Jaanus Vaiksoo
KOLMKÜMMEND REBAST

KOLMKÜMMEND REBAST SAI ÖHTU EEL KOKKU.
NÄGID JU KÕIK SEDA ÜSIKUT SOKKU –
IGATI ILUS JA VÄÄRIKAS LOOM,
SARVEDE KÜLJES TAL RIPPUS KÜPS PLOOM.

Jaanus Vaiksoo
KONN JA HÄRG

KONN HÜPPAS ROHUS
JA ROHTU SÕI HÄRG.
NÜÜD ON TA NOHUS
JA ROHI ON MÄRG.

Jaanus Vaiksoo
**KARVASJALG-KAKK JA
SOOKURG**

KARVASJALG-KAKUL ON KARVASED JALAD.
MIDA SA IKKA SIIN NUTAD VÕI HALADI!
MÕNIKORD SAATUS ON HOOPISKI ARMUTU –
SOOKURE SÄÄRED ON TÄIESTI KARVUTUD.

Kairi Look

ONUDEPÄEV

Kell oli üksteist. Minister jõudis tööle, tellis tassi vahukoort ja viskas pikali. Ta plaanis just natuke magada, kui helises tüütu telefon.

„Ära helise!“ sosistas minister ja surus padja kõrva peale. Ta ootas kannatlikult kaks minutit, aga lärm ei lõppenud. Siis ajas ta end ohates istuli ja võttis telefoni.

„Tere hommikust!“ kostis torust. „Ma soovin rääkida ministriga.“

„Minister kuuleb. Kellega ...“

„Onu Martin,“ kostis torust. „Mind huvitaks, millal onudepäev tuleb.“

„Mis päev?“ ei saanud minister aru.

„O-nu-de-päev,“ kordas onu Martin. „Emadepäev on, isadepäev on, vanavanemate päev on! Isegi seitsmel vennal on kalendris oma päev, Kadrikest ja Martidest rääkimata. Isegi ussidel on, 8. septembril, ma vaatasin järele. Ja eesti keelel on! Ainult onudel pole ühtki. Seda tuleb kohe muuta.“

„No kuulge ...“ pomises minister.

„Kas te teate, mis tunne see on?“ solvus onu Martin. „Väga kurb on. Kõik saavad torte, lilli, joonistusi, loetakse luuletusi ... President kiidab ja annab telekas diplomeid! Aga onudest pole kontserdil kunagi ühtegi laulu.“

Minister jäi mõtlema. Onudepäeva polnud tõesti üheski kalendris. Ta ise oli õnneks isa ja sai lastelt novembris tordi.

„Eee ... onu Martin? Ma helistan teile tagasi, kui sobib.“

„Kokku lepitud,“ kostis onu Martin ja pani toru hargile.

Minister pani käed selja peale ja hakkas mõtlema. Äkki polegi halb mõte! Tasuta reklaam. Onud hääletaksid tema poolt. Toodaks annetusi. Saaks kuulsamaks ... President annaks ordeni! Mõttel oli jumet. Ta läks kõrvaltuppa ja ajas nõuniku üles.

„Väga kahtlane,“ sõnas nõunik pükse jalga sikutades. „Onud ei ole usaldusväärsed. Reisivad ringi ja peavad pidu. Hommikuti magavad kaua. Sooja toitu kord päevas ei söö. Käivad sõpradega baaris. Hümmi ajal püsti ei tõuse. Söövad kogu aeg

burgereid, maja eest lund ei lükka. Selliste peale ei saa me loota. Ükski korralik mees pole mingi niisama onu. Korralikul mehel on laps, veel parem kui kaks.“

Minister kratsis pead ja kahtles. Talle meenusid noorusajad, burgerid ja päevased uinakud.

„Onudele pole tarvis mitte oma päeva, vaid oma maksu, vot mis!“ hüüdis nõunik. „Selle eest, et nad ei ela nagu korralikud inimesed, vaid on mingid kasutud onud!“

„Aga onu Remus? Onu Raivo? Onu Ööbik? Uncle Ben's?“ piiksus minister.

„Täpselt nii, onu Remus, väga hea näide! Kas Jänkuonu ja Rebaseonu maksid riigile makse?!“ Nõunik kargles vihaselt üles ja alla, näost punane.

„Rahu, rahu,“ sosistas minister. „Ma saan aru küll. Onudepäeva ei tule. Mine maga edasi.“ Nõunik hingas sügavalt sisse ja keeras diivanile kerra.

Minister treenis mitu nädalat, et onu Martinile helistada. Ta harjutas peegli ees, kuidas öelda: „Praegu on kahjuks väga kiired ajad, aga me võtame onudepäeva plaani kohe peale suvepuhkust.“

Lõpuks hingas ta sügavalt sisse ja valis numbri, aga mitte keegi ei võtnud vastu.

See oli sellepärast, et onu Martin oli parajasti õe lastega matkamas. Nad hüppasid järve pommi, uurisid rebasejälgi ja püüdsid mardikaid. Õhtul püstitasid nad metsa alla telgi, küpsetasid vahukomme ja mängisid luurekat. Ema ja isa puhkasid samal ajal linnas. Nad käisid peol ja baaris ning magasid pärast kaua.

Kui onu Martin lastega tagasi jõudis, ootas laual suur tort. See oli tehtud lihast, onude stiilis,

ning kiita ja kallistada sai onu ka. „See ongi üks tõeline onudepäev,“ kostis ta. „Minister võib panni lakkuda.“

Sellepärast ei võtnudki onu Martin ministri kõnet vastu ja tagasi ei helistanud ta ka. Ta sõi hoopis kõhu täis ja läks siis sõpradega linna peale onudepäeva pidama.

Andrus Kivirähk

NÕGES JA NINASARVIK

Kevadel hakkas aias üks taimeke kasvama.

„Nii ilus roheline lill!“ rõõmustas Karl.

„See pole kellegi lill,“ ütles ema. „See on väike nõges. Tuleb välja kitkuda!“

„Ei kitku!“ hüüdis Karl. „Nõges tahab ka suureks kasvada. Ma hakkan tema eest hoolitsema.“

„Rumalus, Karl!“ vaidles isa. „Nõges on umbrohi. Ta ei sobi aeda. Pealegi nõges kõrvetab valusasti.“

„Roos on ka okkiline ja torgib, aga temal lubatakse küll kasvada,“ ütles Karl. „Ei, mina ei luba nõgesele kurja teha.“

Ta tõi kastekannu ning kastis väikest nõgest nii suure hoolega, et see kasvas sedamaid natuke suuremaks.

„Ma olen nüüd aednik!“ ütles Karl tähtsalt.

Kadi oli Karli õde. Tema aiatööst ei hoolinud, talle meeldisid väga loomad. Aga tal ei lubatud enesele võtta ei koera ega kassi, sest isal oli karvaste loomade vastu allergia.

„Kui Karl sai endale lille, siis mina pean saama looma!“ teatas ta nüüd. „Muidu pole aus!“

„Kallike, sa ju tead, et me ei saa koera või kassi kodus pidada,“ alustas ema, aga Kadi kuulutas:

„Polegi tarvis! Ma hakkan kasvatama hoopis ninasarvikut. Temal pole karvu.“

„Kust sa kavatsed endale ninasarviku hankida?“ imestas isa. Kadi vastas:

„Meie nahkdiivan on väga ninasarviku moodi. Tal on neli jalga ja paks nahk. Ma usun, et kui teda korralikult toita, kasvavad talle varsti ka sarv ning saba.“

Ema ja isa proovisid vastu vaielda, aga sellest polnud kasu. Kadi tassis tuppa sületäie heina ja asetas

diivani kõrvale. Diivan polnud kunagi varem söönud ega osanud heinaga algul midagi peale hakata, aga siis silitas Kadi diivanit ja sügas kõhu alt ning diivan hakkaski heina närima.

Nüüd oligi nii, et Karl kastis aias nõgest ja Kadi toitit diivanit. Nõges aina sirgus, ulatas alguses poisile põlvini, siis õlgadeni ja viimaks oli koguni isast pikem. Diivanile polnud veel sarve kasvanud, aga ta oskas juba mäletseada, rõhkida ja kakada.

„Kallid lapsed, milleks meile kakav diivan?“ hädaldasid ema ja isa. „Ja milleks meile nii suur nõges?“

„Ilu pärast,“ vastas Karl.

„Sellepärast, et ta on armas,“ vastas Kadi.

Sügiseks oli nõges suur nagu puu. Talle kasvasid külge pirakad rohelised õunad ja pudenesid murule. Terve aed oli neid täis, nad olid suured nagu jalgpallid ning kõrvetasid valusasti.

„Mida me nendega nüüd peale hakkame?“ ahasitasid ema ja isa.

Aga siis avanes majauks ning õue tuli diivan – kes polnud enam diivan, vaid hoopis ninasarvik. Tal olid nüüd olemas nii sarv kui ka saba. Ninasarvik kõndis roheliste pallide juurde ning asus neid isukalt sööma.

„No näete nüüd, kui hea, et ma nõgest kasvatasin!“ hüüdis Karl. „Tuleb välja, et nõgese õunad on ninasarviku lemmiktoit!“

„Ja eks ole kasulik, et meil on kodus ninasarvik?“ leidis Kadi. „Mida me muidu nende kõrvetavate pallidega teinud oleksime?“

Ning ema ja isa pidid tunnistama, et lastel oli tuuline õigus.

MINA
ARMASTAN
AIAMAAD!

Kristiina Kass

HÄRRA KAABU LEIUBÜROO

Härra Kaabu ostis iga nädal uue kaabu. Muidugi ei teinud ta seda edevuse pärast, kus sa sellega! Härra Kaabu oli nimelt nii hajameelne, et kaotas pahatihti oma kaabu ära. Lisaks kaabudele kaotas ta ka vihmavarje, kindaid ja prille ning mõnikord koguni portfelli või poekoti.

Kunagi oli härra Kaabu olnud kingsepp. Aga kui ta siis unustama kippus, mida ühe või teise jalanõuga peale hakata, öeldi talle, et hea härra Kaabu, sa võiksid tegelikult pensionile jääda.

Niisiis veetis härra Kaabu rahulikku pensionipõlve, vestles naabritega, käis

poes, söötis varblasi ja istus vahel kohvikus. Ja enamasti unustas ta kusagile kas oma kaabu, vihmavarju või kindad.

Säärane asjade kaotamine tegi härra Kaabule aina rohkem meeolehärmi. Kõige sandim lugu on ehk see, kui koduvõtmed koju jäävad. Täpselt nii juhtus härra Kaabuga eelmise nädala teisipäeval ja siis oli härra Kaabu tõeliselt pahane.

Töomes tuli härra Kaabu kodu ust lahti muukima ja küsis:

„Kuidas sul küll õnnestub nii tihti võtmed koju unustada?“

Härra Kaabu kehtas ohtes õlgu.

„Küllap see õnnestub sama hästi kui kaabude, vihmavarjude ja kinnaste unustamine. Kui jätan võtmed koju, siis vähemalt leian ma nad kodust eest. Aga täna unustasin jälle kusagile oma kaabu. Homme pean uue ostma.“

„Kas see kulukaks ei lähe?“ imestas töömees.

„Läheb muidugi, aga mis parata.“

„Miks sa leiubüroost oma asju otsimas ei käi?“

Härra Kaabu jõllitas töömeest: „Leiubüroo? Ma pole sellest kuulnudki!“

„Viimane aeg kuulda! See asub turu lähedal, loomaarsti ja lillepoe vahel.“

Nüüd hakkas härra Kaabul kiire. „Ma tõttan kohe sinna,“ teatas ta õhinal. „Vahest ei peagi ma homme uut kaabut ostma.“

„Mine aga!“ soovis töömees. „Aga võta ikka koduvõtmed kaasa!“

Leiubürood oli lihtne leida.

„Tere päevast!“ ütles härra Kaabu naisele leti taga. „Ei tea, kas teil minu kaabut on?“

Naine ohkas. „Milline teie kaabu välja näeb?“

„Ee ... See on must meeste viltkübar,“ kirjeldas härra Kaabu. „Või vahest on siin tumesinine kõrvaklappidega soni, mille ma eelmisel nädalal ära kaotasin? Ja ehk on teile toodud ka pruun karvamüts?“

„Vaatame,“ ütles naine ja kadus tagaruumi. Hetk hiljem oli ta kolme

peakattega tagasi.

„Need kõik on siin.“

„Kõik kolm või?“ rõõmustas härra Kaabu. „Oh kui tore! Imetore koht see leiubüroo!“

Naine leti taga ohkas jälle. „Minu arvates on see kohutavalt igav,“ ütles ta. „Siia tuuakse iga päev vihmavarje ja kindaid ja muud säärast, aga keegi ei tule neile järele. Igatahes katkistele mitte.“

„Kas te ütlesite – vihmavarje ja kindaid?“

„Just. Neid on siin mägede viisi. Kas tahate näha?“

„Jah, palun. Vahest on minu omad ka siin.“

„Tulge vaadake ise. Ma ei jaksa neid kõiki siia tassida.“

Härra Kaabu läks naise kannul ruumi, mille kõik seinad olid täis riuleid. Ja riulid olid lookas igasuguste asjade all. Seal oli käekotte, spordikotte, prille, kunsthambaid, kampsuneid, mütse, raamatuid, rahakotte ja salle. Aga kõige rohkem oli vihmavarje ja kindaid.

„Valige sealt,“ ütles naine ja osutas vihmavarjuriulile. „Need on olnud siin kaks kuud. Vaevalt keegi neid enam taga igatseb.“

Härra Kaabu uuris vihmavarje. „See on vist minu oma!“ ütles ta ja võttis punasinirudulise. „Ja see ... ja see ka!“

Siis märkas ta teisel riulil vedelemaid musti nahkindaid. „Need kaotasid ma üleele ära! Ja need villased eelmisel

nädalal!“

„Viige aga ära,“ soovitas naine. „Hea, et need kõlbavad. Mul on sellest igavast tööst villand! Ma tahan töötada hoopis kohvikus või raamatukogus – kusagil, kus näeb inimesi. Igasugune töö on parem kui see!“

„Minu arvates on see koht ääretult põnev!“ vaidles härra Kaabu. „Mida küll kõike need asjad meile rääkida võiksid! Mina töötaksin siin hea meelega!“

„Olge lahke!“ hüüatas naine rõõmsalt. „See koht on teie! Mina lähen!“

Ja naine võttis oma mantli ja mütsi ja marssis vilistades uksest välja.

Nõnda leidis härra Kaabu endale uue töökoha. Peale selle leidis ta ka pea-aegu kõik oma kadunud kaabud, vihmavarjud, kindad ja prillid.

Ajaviiteks hakkas härra Kaabu katkisi vihmavarje, nahkindaid ja kotte parandama. Ja kui inimesed kuulsid, et leiubüroo parandab leitud asju tasuta, siis läksid nad palju sagedamini oma kaotatud kraami sealt otsima.

Oled sa juhtunud viimasel ajal oma mütsi, kaisukaru või kunsthambad ära kaotama? Küsi kindlasti härra Kaabu leiubüroost! See on ikka veel seal turu lähedal, loomaarsti ja lillepoe vahel.

Reeli Reinaus

MIHKEL, MARIS JA TERJE

„Tead, Mihkel,“ alustas isa hommikusöögi ajal. „Need suvepäevad, mida sa nii väga ootasid ...“

„Kas need jäävad ära?“ Mihkel asetaski piimaklaasi lauale ja jäi südame põksudes ootama, mida isa nüüd ütleb.

Isa oli nimelt paari päeva eest Mihklit kutsunud oma töökoha suvepäevadele, kuhu pidid tulema veel isa kahe välismaalasest kolleegi pojad, kes olid sama vanad kui Mihkel. Isa arvas, et Mihklil on seal hea võimalus inglise keelt harjutada ja

uute lastega tuttavaks saada. Ka Mihkli enda arvates oli see väga tore mõte olnud.

„Ei, see ei jää ära,“ ütles isa. „Lihtsalt need teised lapsed, kes ka tulema pidid ... Et kui sa arvasid, et te saate poiste mängu mängida ja nii ... Noh, ühesõnaga need on tüdrukud ja nende nimed on Terje ja Maris. Ma ei tea, kuidas ma nii valesti enne aru sain.“

„Jama,“ ohkas Mihkel.

„Pole midagi,“ lohutas ema. „Tüdrukud võivad ka täitsa tore redad olla.“

„Võivad, aga ei pruugi,“ ütles isa. „Mina mäletan küll enda lapsepõlvest üht tüdrukut, kes mind kogu aeg kiusas. Ta oli minust muidugi palju suurem ka.“

„Keegi ei hakka Mihklit kiusama,“ ütles ema. „Ja minu meelest on hea, kui ta õpib tüdrukutega ka mängima.“

„Ma mängisin vahel lasteaias tüdrukutega,“ ütles Mihkel. „Tavaliselt siis, kui neil oli vaja, et keegi oleks isa või koer.“

„Koer?“ imestas ema.

„Koer oli päris lõbus olla,“ seletas Mihkel. „Sai ringi joosta ja mürada. Aga isa olla oli igav.“

Siis pidi tegema kõike, mida ema ütles, ja kogu aeg tööl olema.“

„Kolmekesi vist on nagu nii natuke igav kodu mängida,“ arvas ema. „Mängige midagi muud. Küll te kuidagi hakkama saate. Peaasi, et sa saad keelt harjutada.“

Mihkel noogutas. Kuigi tegelikult ei olnud tal mingit tahtmist nende tüdrukutega kohtuda.

Kui Mihkel isaga kokkulepitud ajal kohale jõudis, uuris isa kohe oma töökaaslaste käest, kus siis nende tütreid on.

„Tütred?“ küsis isa norrakast kolleeg ja hakkas Mihkli üllatuseks kõva häälega naerma. „Hei, Terje!“ karjus ta seejärel ja vehkis käega.

„Minu tütar on seal,“ lausus läti kolleeg samuti naerda kõhistades ja viipas ühele eemal mängivale lapsele. „Maris!“

„Isa, aga need ei ole ju tüdrukud,“ sosistas Mihkel isale, kui mõlemad lapsed olid nende juurde tulnud.

„Need on Terje ja Maris,“ tutvustas Terje isa poisse ning turtsus ikka veel naerda.

„Aga nad ei ole sugugi tüdrukud,“ lisas Marise isa.

„Ma ei teadnud,“ pomises Mihkli isa veidi häbelikult. „Eestis on need ju tüdrukute nimed.“

„Aga meil on Terje jälle poisinimi,“ ütles norrakas.

„Nagu ka Lätis Maris,“ lisas isa läti kolleeg.

Aga Mihklil oli hea meel. „Ega nimi meest ei riku,“ meenus talle üks vanaema ütlus. Ja nii see kahtlemata oligi. Mihklil oli terve õhtu Marise ja Terjega väga lõbus koos mängida.

Täheke kukkurloomade maal

Järjekordne reis viis Tähekese maailma kõige vanemale mandrile – Austraaliasse. Seal elab hulk loomi ja linde, keda mujal maailmas kohtab ainult loomaaias.

Meie siin Eestis oleme harjunud nelja aastaajaga. Kuna ilm Austraalias on erakordselt vaheldusrikas, siis on sealsed põliselanikud ehk aborigeenid eristanud koguni kuut kuni kaheksat aastaaga. Austraalia sisemaal laiuvad tohutu suured punase liivaga kõrbed, rannikul kasvavad lopsakad vihmametsad. Kõrbed on koduks tähelepanuväärselt paljudele roomajatele, vihmametsad on maailma rikkaimad oma loomaliikide poolest.

Kentsakad kukkurloomad

Ka Tähekesel õnnestus kohtuda nii mõnegi armsa loomakesega. Küllap sa tead sellist looma nagu kanguru. Üks kuulsamaid kangurude paare toimetab ringi muidugi A. A. Milne'i raamatus „Karupoeg Puhh“, aga Austraalias on need kukkurloomad väga levinud. Pealegi on kanguru ka Austraalia rahvusloom, nii nagu hunt on kuulutatud Eesti rahvusloomaks.

Oluliselt haruldasem kukkurloom on kvokka. Ta on kangurust palju väiksem ja meenutab eemalt ehk veidi rottit. Kunagi

ammu peetigi teda ekslikult rotiks, mistõttu nimetati isegi üks saar Austraalia ranniku lähedal tema järgi Rotipesaks. Hiljem tehti siiski kindlaks, et tegemist on pisikese kangurulasega ning õiglus seati jalule. Sellel saarel on kvokkad nii levinud ja julged, et hüppavad ringi lausa keset vabaõhukohvikuid.

Austraalia üks tuntumaid loomi on ka koala. Tähekese arvates on see hallikas karvapall üks unisemaid loomi, keda tal on õnnestunud kohata. Päris virget ja toimekat koalat Täheke ei näinudki, aga armas on ta sellegi poolest. Tegelikult on tema rahulik eluviisil muidugi oma põhjus – nimelt sööb koala ainult toitainevaeseid eukalüptilehti, seepärast peab ta jõudu ja energiat kokku hoidma ega saa lihtsalt lõbu pärast ringi sahmida. Koaala magab ööpäevas kuni 20 tundi ning võib püsida puude otsas mitu aastat ilma, et kordagi maa peale astuks.

Kas sa vombatist oled midagi kuulnud? Tedagi võib kohata ainult Austraalias ja selle ümbruse saartel. Tänapäeval on vombateid paraku alles õige vähe

KOALA TOITUB AINULT TEATUD LIIKI EUKALÜPTILEHTEDEST.

KÄNGURU LIIGUB PEAMISELT HÜPATES.

ning nad on Austraalias tugeva kaitse all. Tuleb välja, et ka vombatid on äärmiselt rahuliku elulaadiga, sest nad seedivad toitu hästi aeglaselt, isegi kuni kaks nädalat. Kui mõni loom vombatit selja tagant ründab, kaitseb ta end tugeva tagaosaga. Üks looduseuurija on kirjeldanud, et kui kiskja vombatit tagumikust hammustaks, võiks ta tunda sama, kui hammustaks WC-harja otsa.

Linnud, kes ei lenda

Kuna Täheke on suur looma- ja looduse sõber, rändas ta ka Austraalias ringi just

VOMBAT NAUDIB SÜLES MAGAMIST.

rahusparkides. Ühel päeval sõitis ta praamiga pingviinide saarele.

Pingviine on ühtekokku 17 liiki, enamik neist elab lõunapoolkera külmal alal. Kuid kõige väiksemad ehk kääbuspingviinid elavad Austraalia lõunarannikul, Tasmaanias ja Uus-Meremaal. Kui suurimad keiserpingviinid kasvavad kuni 115 cm pikaks, siis kääbuspingviinid on kuni 40 cm pikkused ja kaaluvad vaid ühe kilo. Lennata nad ei suuda, ent maismaal kõndima on nad kanged. Loomulikult on nad ka suurepärased ujujad ja sukeldujad. Pingviinid armastavad seltskonda, seepärast elavad nad alati suurte kolooniatena.

Lisaks ringi tatsavatele pingviinidele, kes saarele poegima tulevad, on

KVOKKA TEINE NIMI ON LÜHISABAKÄNGURU.

see paik äärmiselt populaarne ka teiste lindude seas. Õhus lendab nii palju tiire ja pelikane, et Täheke oli täiesti võlutud. Lisaks sillerdab saare ümber türkiissinine ookean, mis lausa kutsub ujuma.

Austraalias on tohutult palju põnevaid loodusparke, kus ringi matkata. Ent linnadki pakuvad üllatusi – puuokstel kisavad papagoid nagu meil näiteks kajakad ning treppidel peesitavad päikese paistel sisalikud. Meie jaoks harjumuspärast lindude mahedat vidistamist-lööritamist seal ei kuulnudki. Häälled, lõhnad, värvid ja maitset on kõikjal erinevad. Seepärast Tähekesele reisida meeldibki.

*Tähekesega käis reisimas
Kadri Hinrikus*

PINGVIINID ON VÄGA SELTSIVAD LINNUD.

PAPAGOISID VÕIB KOHATA IGAT VÄRVI – VALGEST KUNI MUSTANI.

JUBEJUTUD 2018

Jätkame Tähekese jubejuttude võistluse 2018. aasta võidutööde avaldamist.

KANAJALGADEGA KURI FOTOAPARAAT

Elas kord poiss, kelle nimi oli Max. Ükskord läks Max poodi, et osta leiba ja piima. Tee peal kohtas ta kahte mutikest, kes istusid pargipingil.

Järsku jooksis nende juurde kanajalgadega fotoaparaat ja pildistas neid. Mutikesed jäid liikumatult istuma. Max ehmatas väga ära ja tahtis kiiresti koju joosta, aga siis märkas, et fotoaparaat oli kadunud. Ta rahunes ja läks siiski poodi.

Poest väljudes nägi Max õudusega, et igal pool olid liikumatud inimesed, ja kuulis selja taga klõpsu. Hirmuga jooksis Max kodu poole ega julgenud selja taha vaadata. Kodu ukse ees nägi ta ikkagi kanajalgu ja nende otsas fotoaparaati.

„Kas sa teed minust ka pilti?“ küsis Max hirmust värisedes.

„Loomulikult, parima meelega!“ naeris fotoaparaat.

Klõps!

Max mõtles, et nii, nüüd ei saa ka mina enam liigutada. Tegi silmad lahti ja

mõtles: „Oot, kui mu silmad liiguvad, siis peaks ju ikkagi ka keha liikuma.“

Ta üritas ennast liigutada ja see õnnestuski. Vaatas enda käsi ja jalgu. Hurra!!! Max oli ikka endine roosa rõõmus poiss.

Ta vaatas, et ümberringi samuti inimesed kõnnivad ja naeravad, nagu poleks midagi juhtunudki. Mis see ometi küll oli? Mis juhtus?

Max küsis fotoaparaadilt: „Miks minuga ei juhtunud midagi ja kuidas kõik inimesed jälle liikuma hakkasid?“

Fotoaparaat ainult naeris ja vastas: „Ma läksin poodi ja ostsin endale uued heasüdamlikud patareid.“

Kuid mine tea, millal aparaat jälle oma patareisid vahetab ...

Inessa Jallai, 4.c kl, Valga põhikool

Joonistanud Siim Villem Kivisild, 10 a

Joonistanud Raiko Maal, 11 a

Joonistanud Julius Sepp, 10 a

Joonistanud Emma Kõiv, 11 a

MÖTTESÖÖJA HAMSTER

Mial oli uus lemmikloom – hamster ni-mega Minn. Ta oli ise isaga koos tal jä-rel käinud. Nad said Minni väga imeliku mehe käest. Sellel mehel oli seljas valge kittel, millel olid eri värvi plekid peal.

Öösel kuulis Mia Minni puuri juu-rest sagimist. Ta ei teinud sellest välja ja magas edasi. Hommikul oli Mial imelik tunne. Tavaliselt oli tal peas sada mõ-tet, aga täna oli neid kuidagi vähevoitu. Järgmiste päevadega jäi mõtteid veelgi vähemaks.

Ühel ööl kuulis ta jälle Minni puu-ri juurest sagimist. Ta ajas end voodis istukile ja nägi väga hirmsat vaatepilti.

Joonistanud Mooni Lee Pajula, 12 a

Minni silmad olid elektrisinised ja ta si-bas Miale muudkui lähemale ja lähemale. Ootamatult Mia mõtted kadusid ja ta kukkus lihtsalt voodisse, silmad pärani.

Hommikul enne lahkumist tuli ema Miat vaatama, aga ei märganud midagi imelikku. Mia justkui magas. Ema pani Minni toidukaussi porgandit. Minn söi seda ja hakkas imelikult värisema. Ema arvas, et Minnil on külm ja läks ahju küt-ma.

Järsku sai Mia oma mõtlemise ta-gasi. Tal tuli meelde kõik, mis ta oli näi-nud. Ta vaatas Minni. Hamstri silmad olid mustad nagu ikka, aga Mia meelest paistis

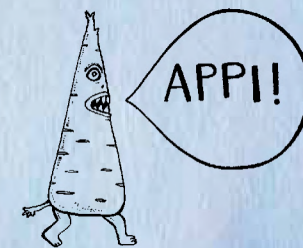
neist veel õrna kuma.

Mia hüppas voodist püsti ja jooksis isa juurde. Ajas isa kähku üles ja rääkis, mis ta oli näinud – tal olid ikka meeles Minni elektrisinised silmad. Isa küll ei us-kunud, aga kuna Mia nii väga peale käis, viisid nad Minni selle imeliku mehe kätte tagasi.

Mees tegi üllatunud näo, kuid Miale tundus, et see mees oli vihane.

Mia ei teadnud, et see mees andis Minni hiljem ühe poisi kätte. Kas seiklus-tel ei tulegi lõppu?

Emily Sassian, 2.a kl,
Tallinna reaalkool

Joonistanud Tallinna
kunstikooli õpilased
Anu Kalmu juhenda-
misel

Marju Kõivupuu

JUULI JA AUGUSTI TÖÖD JA TEGEMISED

Tänu Juulile ja Augustile olid vanaaja inimeste kõhud täis ja meeled rõõmsad. Mis sest, et puhkamiseks ja rannas niisama peesitamiseks aega eriti jäänud.

„Huh!“ ohkas Juuli kogu südamest ja pühkis käega higi päikesepruunilt laubalt. Varsti saabub August ja siis saan lõpuks ometi hinge tõmmata. Hein sai tehtud ja kõik pühadki peetud, oli Juuli omanimelise suvekuuga päris rahul.

Eriti meeldis Juulile heinamaarjapäev, mis on kohe kuu alguses, 2. juulil. Sellel päeval heina ei tehtud, mindi hoopis loodusesse lõngade värvimise jaoks

sobivaid taimi otsima ning talveks vihtasid tegema. Õhtul käidi saunas. Tüdrukud pesid oma nägu seebilille või vahulille juurte vahuga – see tegi näonaha ilusaks. Kägu otsustas, et temale nüüdsest aitab – sellel aastal enam mitte ühtegi kuku-kuku! Hein nurmel ja aasal oli ka seda meelt, et aitab kasvamisest selleks suveks küll, eks järgmisel kevadel uuesti. Suvi oli poole peale saanud.

Juulil käis külas Jaagup. Tema päev oli päris kuu lõpus, 25ndal. Juuli ja Jaagup pidasid plaani, millal oleks õige aeg viljalõikusega alustada – kas nüüd ja kohe või peaks hoopis Augusti ära ootama. Jaagup tõi Juulile värsket kartulit ja kala – no küll see maitses hästi! Järgmisel päeval astus Juuli juurest Anne läbi. Annega oli tore lammastest rääkida. Anne hoole all olid nimelt kõikide inimeste kõik lambad. Anne võttis oma tööd südamega ning võis lõputult oma villakasukat kandvatest hoolealustest rääkida.

Mõne päeva pärast kuuliski Juuli ukse taga kobistamist ja reibast koputust – August oli lõpuks kohal. Puhunud ja tegutsemistahet täis. Kõigepealt oli

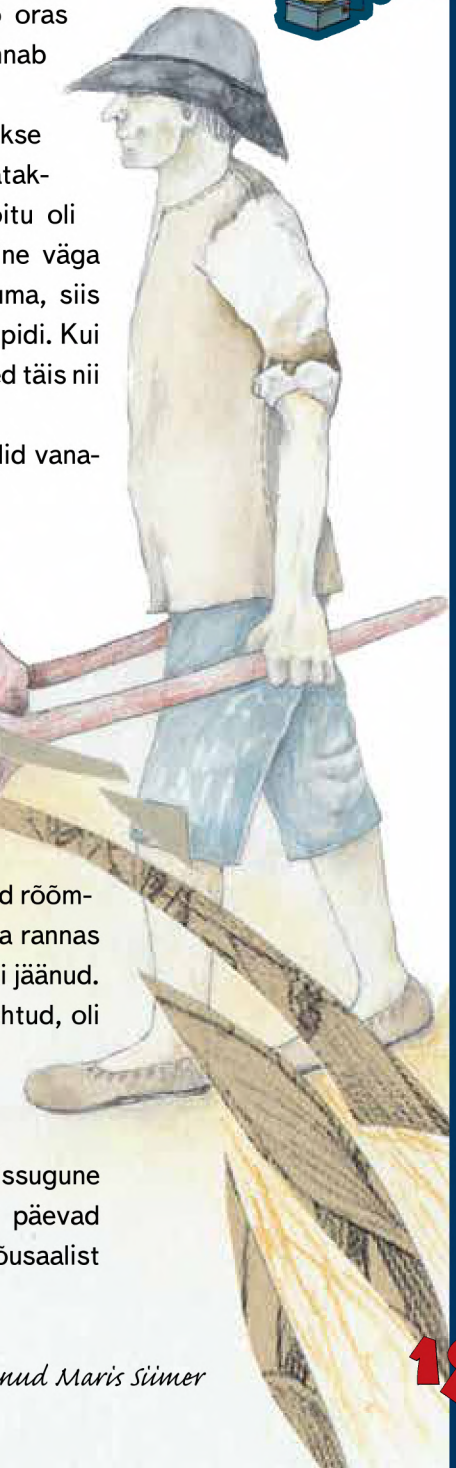

talle appi öösel kapsapäid pöörama – siis kasvavad nad suureks. Kapsapäid oli palju-palju ja seda tööd üksi teha ei olnud kuidagi võimalik. Pärtlipäevast, 24. augustist, võis juba tarust mett võtta ning sarapuu otsast pähkleid noppida. Pärtel külvas ka seeni – see oli märk, et sügis pole enam kaugel. Humalad pidid olema selleks ajaks korjatud ja lina kitkutud. See töö võttis selja koledasti kangeks. Kes pidasid lambaid, need tegid lammastele usinalt vihtu – peamiselt kase-, saare- ja vahtraokstest. Alati ei jätku-

ning viib põldudelt lume, saab oras hooga kasvama hakata ja annab peatselt saaki.

Samas, suvivili külvatakse maha kevadel ning saak koristatakse suvel lõpul. Vanasti, kui toitu oli kasinalt, oli selline põllupidamine väga tähtis. Kui talivilil juhtus ikalduma, siis suvivili ikka andis saaki ja vastupidi. Kui väga vedas, siis said aidas salved täis nii talivilja kui ka suvivilja.

Tänu Juulile ja Augustile olid vana-

Augustil vaja lauritsapäevaks valmistada. Laurits, tuleisand, oli kord selline keevalise iseloomuga mehike. Nagu midagi ei meeldinud, kippus kohe punast kukke näitama. Sestap oli lauritsapäeval, 10. augustil, mõistlik tubli pangetäis vett maja katusele visata ning õhtul viidevikku pidada ja üldsegi mitte tuld üles võtta. Siis oli Laurits rahul ja hoidis ennast aastaringi vaos.

Söber Pärtel palus, et August tuleks

nud lammaste ületalve pidamiseks heinu, nii et vihad olid lammastele mõnusak vahelduseks. Siin-seal kogunesid inimesed kokku, et pärtlilaadal aiasaaduste ja käsitööga kaubelda.

Ning selleks, et järgmisel aastal inimesed nälga ei näeks, hakati pärtlipäeva paiku talirukist külvama. Talirukis jõuab enne päris talve tulekut põllule kena roheline oras kasvatada. Roheline oras talvitub lumevaiba all. Kui kevad tuleb

aja inimeste kõhud täis ja meeled rõõmsad, mis sest, et puhkamiseks ja rannas niisama peesitamiseks aega eriti jäänud. Talvel, kui kõik õuetööd olid tehtud, oli aega puhata maa ja ilm. Ja lõpuks – tööd tuleb teha rõõmuga, siis see on juba sama hästi kui pool puhkust, eks ole. Ja missugune rannavorm ning päevitus, kui päevad läbi õues rassida. Seda juba jõusaalist ei saa!

PÕDER – MEIE KÕIGE SUUREM METSLOOM

NOOR PÕDRAPULL

Põder on üks sõrgadega loom, kelle lähimad sugulased on meil punahirv ja metskits. Kui ta metsas vastu tuleb, siis on ta suur nagu reheahi.

Põdra turi võib olla mehekõrgune ja kaal nagu kolmel-neljal mehel või tosinal esimese klassi lapsel. Ja jookseb ta kiiremini kui Erki Nool või Usain Bolt.

Kas sa oskaksid ära mõistata, kust põder oma nime on saanud? Mine sa võta kinni. Maakeeles öeldakse põder, aga on öeldud ka *põrk* või *põrguline*. Temal on ju sõrad, karvane lott kurgu all ja sarved peas nagu vanapaganal!

Tähtis metsloom

Inimesed on põtradelt ammustest aegadest saanud liha ja nahku. Põdra tähtsust minevikus näitab see, et tema nime kannavad meil siiani paljud inimesed ja maakohad, veel hiljuti oli Valgamaal isegi Põdrala vald.

Toiduks on põdral peamiselt puude võrsed ja lehed, mida ta võtab toalae kõrguselt. Eriti meeldivad pajud, mille puit on pehme. Neid sööb ta aasta ringi. Veel sobivad haab, pihlakas ja teised.

Et põdrad puitu ei lagunda, siis on nende söödud võrsed enamasti pliiatsist peenemad. Jämedamaid puid, näiteks haabu, saari, paju- ja teisi, ta hoopis koorib. Maast põõsaid (mustikas, pohl, kanarbik) ja rohttaimi, veest veetaimi, põllult söödakapsast, rapsi ja viljaorast võtab põder ka hea meelega, kui neid on saada. Maiuspalaks on porgandid ja õunad.

Põdra nähes paistab

esimesena silma suur kandiline kere, mida kannavad pikad valkjate säärttega jalad. Kõrvad on suuremad kui inimese kämblad ja liiguvad igas suunas. Isastel põdradel on erineva suurusega pruunikad sarved, mis talveks maha aetakse ja kevadel uuesti kasvama hakkavad. Kuulmine ja haistmine on põdradel väga hea, nägemine eriline. Maailm paistab neile mustvalge, liikuvaid asju panevad tähele paremini kui seisvaid, samas näevad nad korraka nii enda ette kui ka selja taha.

Põdra sees on nagu vabrik

Põdra kere sees on olemas kõik, mis inimeselgi. Et taimedest energia kätte saada, mäletsetakse söök imepeeneks. Seedimisvabrikust käib läbi talvel 15 ja suvel 30 kilogrammi taimi päevas, ja niipalju tulebki neid juurde hankida.

Üldiselt on põder rahumeelne loom. Astub

PÕDRALEHM VARAKEVADEL

aegamööda, ampsab aeg-ajalt süüa, seitse-kaheksa korda ööpäevas pikutab ja mäletseb, siis kõnnib jälle edasi. Aga kui hunt või karu teda murdma tuleb, siis väiksem paneb jooksu, suurem hakkab vastu ka. Kui põder vihale aetakse ja ta ründab, siis ajab karvad turri, tõmbab kõrvad pead- ligi ja pööritab silmavalgeid. Suur põder võib sõra- hoobiga vaenlasel selgroo pooleks lüüa. Inimeselgi ei tasu päris tema nina ees kekutada.

Mõnikord saab inime- ne kurjaks, kui põder on inimese puid kärpinud või koorinud. Looduses aga

sellist seadust ei ole, mis keelab süüa võtta, kui kõht on tühi. Sealt see tüli on tul- nud. Inimesel kipub sallimist teiste liikide vastu väheks jääma.

Kui palju põtru on?

Inimese jaoks on põtru vahel vähe, vahel palju. Tahetakse hoida nii, et põder inimesega liialt vastamisi ei läheks, aga loomaliigina lõpmata kaua püsida saaks. Praegu on meil põtru 10 000 – 15 000 ringis ehk umbes üks põder tuhan- de inimese kohta, ja neid on kõigis metsades üle terve Eesti. Kuna karusid-hunte on looduses liiga vähe, siis tuleb

inimesel endal ka põtradele seaduste piires jahti pidada. Seda tehakse, et põdrakah- jusid metsades ja põtradele otsasõite teedel oleks vähem.

Põdra eluiga

Looduses ei ela ükski loom ülearu kaua. Enamik põtru on täiskasvanud juba aasta- kahega. Eluiga võib põtradel looduses olla üle 15 aasta, aga sinna välja jõuavad üksi- kud. Enamik ei ela kümneaas- tasekski.

Vanarahvas on öelnud, et põdra nägemine on hea õnn. Kui on sarvedega, siis esmalt loetakse neil harusid. Kui nudipea, siis vaadatakse, kas on vasikad järel. Kui vasi- kad on väikesed, siis ära ligi mine – ema võib pahaseks saada. Sügise poole jooksuajal võib suur pull ka pisut pahur olla. Suur õnn on leida met- sast mõni põdra peast talvel maha kukkunud sarv.

Oleks hea, kui teil ka põtrade vastu lugupidamine tekiks ja seda jätkuks kogu eluks.

Jüri Tõnisson, ulukiuurija

Pildistanud Arne Ader ja Andres Alnre

PÕDER FOTOGRAAFI JA KAAMERAT UURIMAS

Veiko Märka

ÜKSILDANE OSTUKÄRU

SEISIS METSAS OSTUKÄRU –
RATTAD ALL JA MITTE NÄRU.

EI TEA, KES TA SINNA AJAS,
MIKS TA POLNUD KAUBAMAJAS?

ÜSIK KÄRU, TÄITSA TÜHI,
KASVÕI SILMAST PISAR PÜHI ...

MÕTLES: ELU ON NÜÜD LÄBI.
ÄKKI KÄRRU POTSAS KÄBI.

JÄRGNES LAUSA KÄBISADU –
ORAVAIL ON RIKAS LADU.

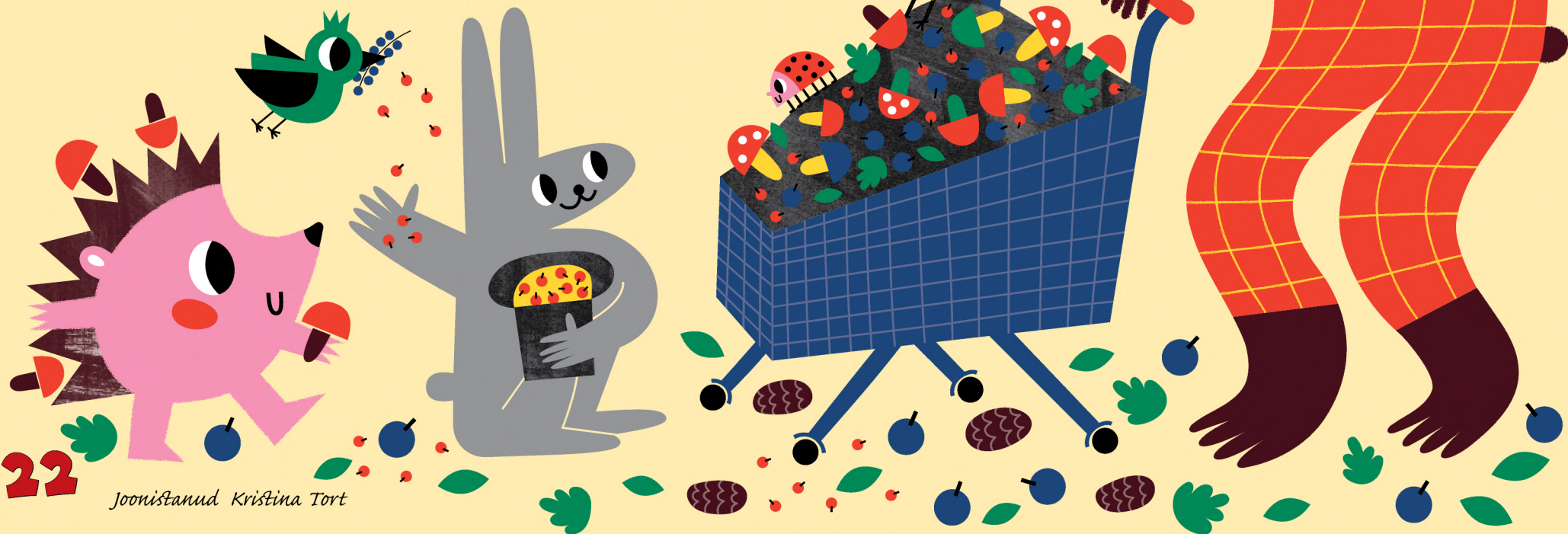
KAUPA PEAGI JUURDE SAABUS,
JÄNES POHLI LISAS KAABUS.

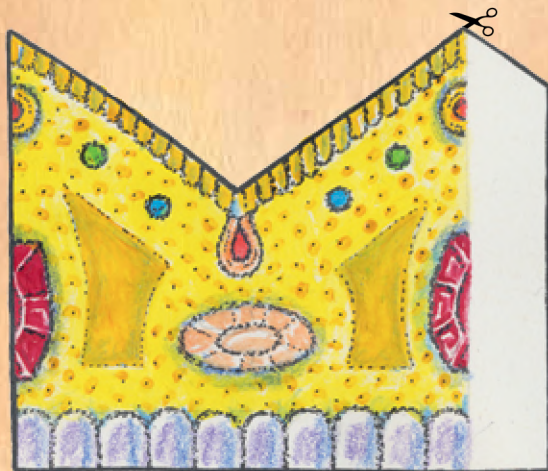
REBANE TÕI TERVE KANA,
KOTI SAMMALT KARUVANA.

OSTUHULLUS IGAT LOOMA
TABAS. KÕIK NAD TULID TOOMA.

LENDAS LINDE IGAT LIIKI,
KUNI KAUBAKAST SAI TRIIKI.

KUIGI METSAS KASSAT POLE,
KÄRUL RÕÖMU NÜÜD MIS KOLE!

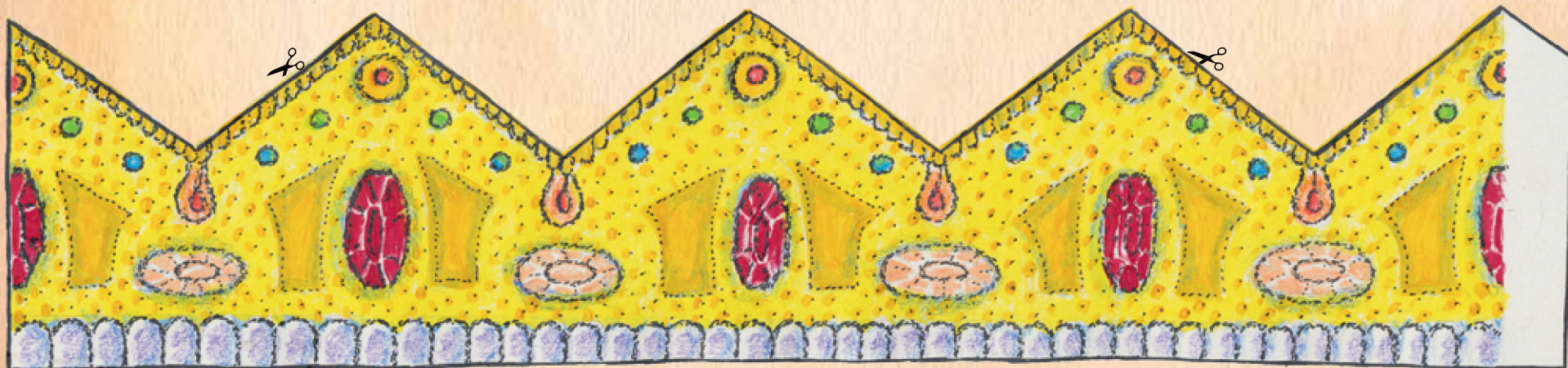
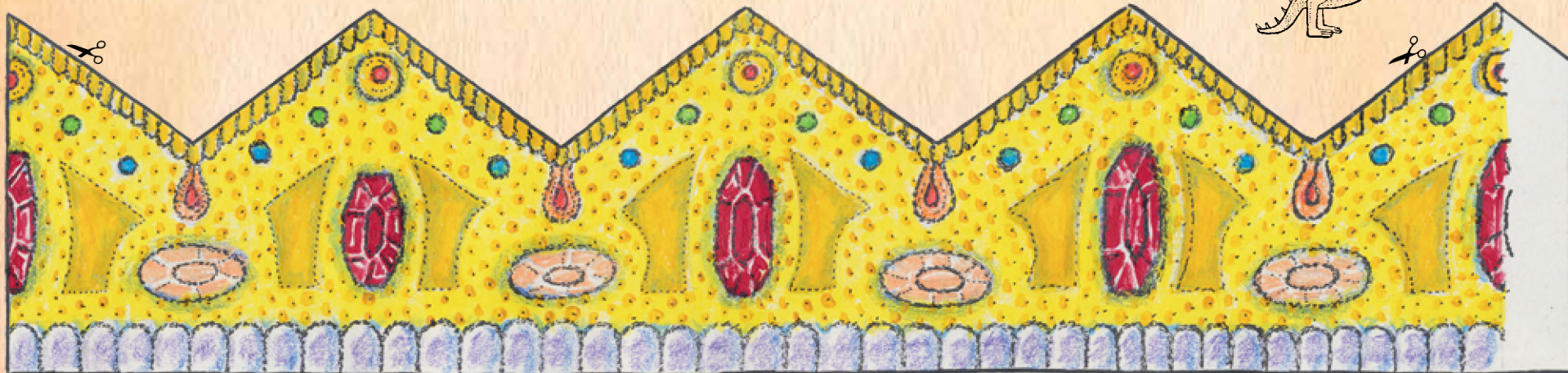

KROON

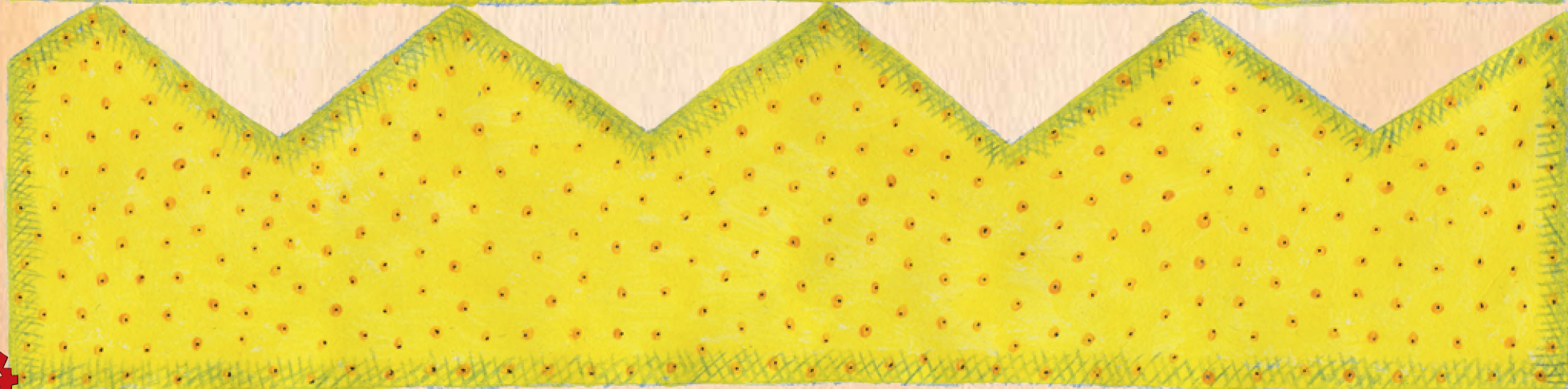
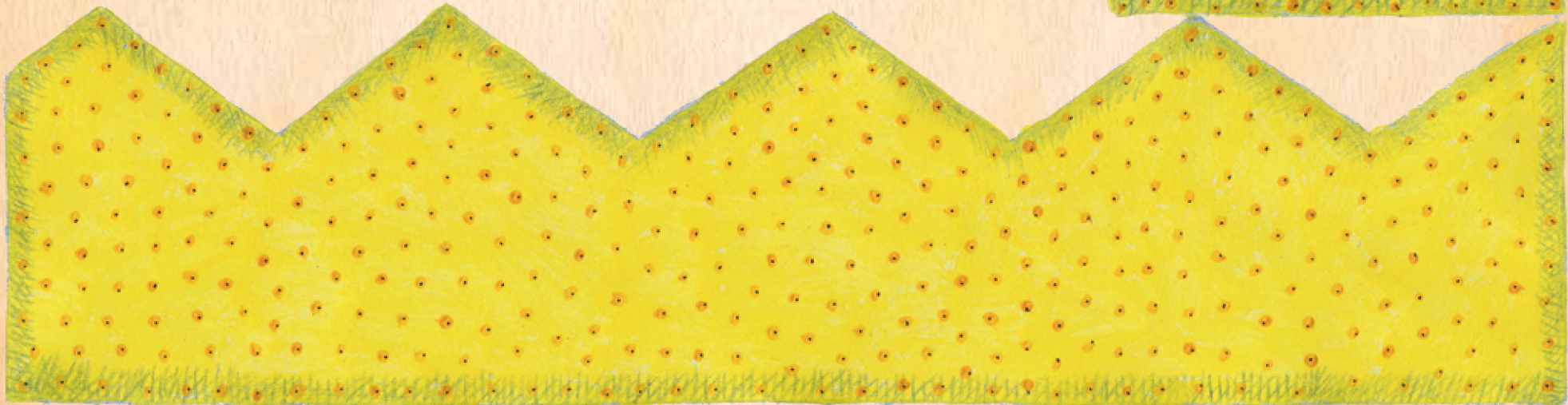
1. LÕIKA MEISTERDUS VÄLJA SELLELT LEHEPOOLELT.

2. LIIMI KÕIGEPEALT KOKKU KAKS PIKEMAT KROONI OSA.
PROOVI, KAS KROON ON SULLE PARAS, ENNE KUI SELLE
KOKKU LIIMID.

3. KUI KROON HÄSTI PÄHE EI MAHU, VÕID KÕIGE LÜHEMA
DETAILI LISAKS LIIMIDA.

4. LIIMI KROON KOKKU.

TÜDRUK JA PUU

Elas kord tüdruk, kes kelle kodutalu lähedal kasvas üks pärn. Tüdrukule meeldis pärna all istuda ja laulda. See pärn kasvas Kesselaiu metsas. See oli igavesti suur pärn ja veel kaheharuline ka. Tüdruk käis puu all istumas iga päev, kui talutööd olid tehtud.

Ühel päeval tuli tüdruk nagu ikka pärna alla istuma ja laulma. Ta laulis ja laulis, kuni hääl läks ära. Tüdruk ehmus ja oli segaduses. Kuhu saab üks hääl niimoodi kaduda? Tüdruk ei laulnud enam mitu päeva ja oli väga õnnetu.

Siis läks ta jälle oma pärna juurde ja lihtsalt istus selle lehti täis suurte okste all. Ta mõtles, unistas ja nukrutses. Siis hakkas puu rääkima, see ehmatas tüdrukut ja ta hüppas püsti.

Puu ütles: „Kallis tüdruk, kui mina veel sinu eas olin, siis ma ei muretsenud oma hääle pärast! Elu on lühike, maailm aga suur ja lai. Mine-mine, avasta maailma ilusaid puid, mägesid ja palju muud.“

Segaduses tüdruk ei osanud midagi muud kui koju minna. Ta mõtles puu sõnade peale ja hakkas kohe kotte pakkima. Tüdruk läkski ja avastas suurt ja laia maailma. Paar aastat hiljem naasis ta Kesselaiule ja läks esimese asjana oma puu juurde.

Tüdruk tänas puud ja kui ta veel elus on, siis tänab ta puud ikka veel tema hea nõuande eest.

*Lisann Kane, 4.b kl, Tallinna
Mustamäe gümnaasium
I koht jutuvõistlusel „Minu eriline puu“*

Joonistanud Katrin Orupöld, 6 a, Tapa lasteaed Pisipönn

ARMASTUS

Armastus on minu sees,
vabadus on minu ümber,
karistus on minust väljas,
õnnetus on minust kaugel,
kuid armastus on minu sees.

*Leelo Leinberg, 4.a kl,
Nõo põhikool*

Joonistanud Johanna Potagin, 5 a, Nõo lasteaed Kröll

Pildid on näituselt „Laulan-tantsin rõõmuga“ Tartu Tammelinna haruraamatukogus

Juku: „Isa, isa, ma ei taha Austraaliasse!“

Isa: „Ole vait ja kaeva edasi!“

Juku: „Ema, kas maasikad on punased ja mustade täppidega?“

Ema: „Punased on nad küll, aga ilma mustade täppideta.“

Juku: „Oi sa tont, siis ma söin jälle lepatriinusid ...“

Kõik emad teavad, et: ...kui kodus paljajalu ringi käies mustus varba all krudiseb, tähendab see, et lapsed ei ole põrandat pesnud;

... kui aga varba all lirtsub, tähendab see, et nad on põranda juba ära pesnud!

Juku tagastab raamatukokku raamatu.

„Miks sa ainult pool raamatut läbi lugesid?“ uurib raamatukoguhoidja.

„Aga kuidas te teada saite?“

„Raamatu teine pool on puhas!“

Juku kõnnib tänaval. Politseinik peatab ta ja uurib: „Poiss, millisel tänaval sa elad?“

„Mina elan kodus! Tänaval ma ainult jalutan.“

Isa, palun anna mulle viis „leurot! Tahaks minna loomaaeda boamadu vaatama!“ palub Juku.

„Mis sa mangud! Säh, võta luup ja mine vahi peenral vihmaussi!“

Juku kerjab bussis raha. „Aidake, armas rahvas! Meil on peres kõik väga vaesed: ema on vaene, isa on vaene, kokk on vaene, aednik on vaene, koristaja on vaene, autojuht ka vaene ...“

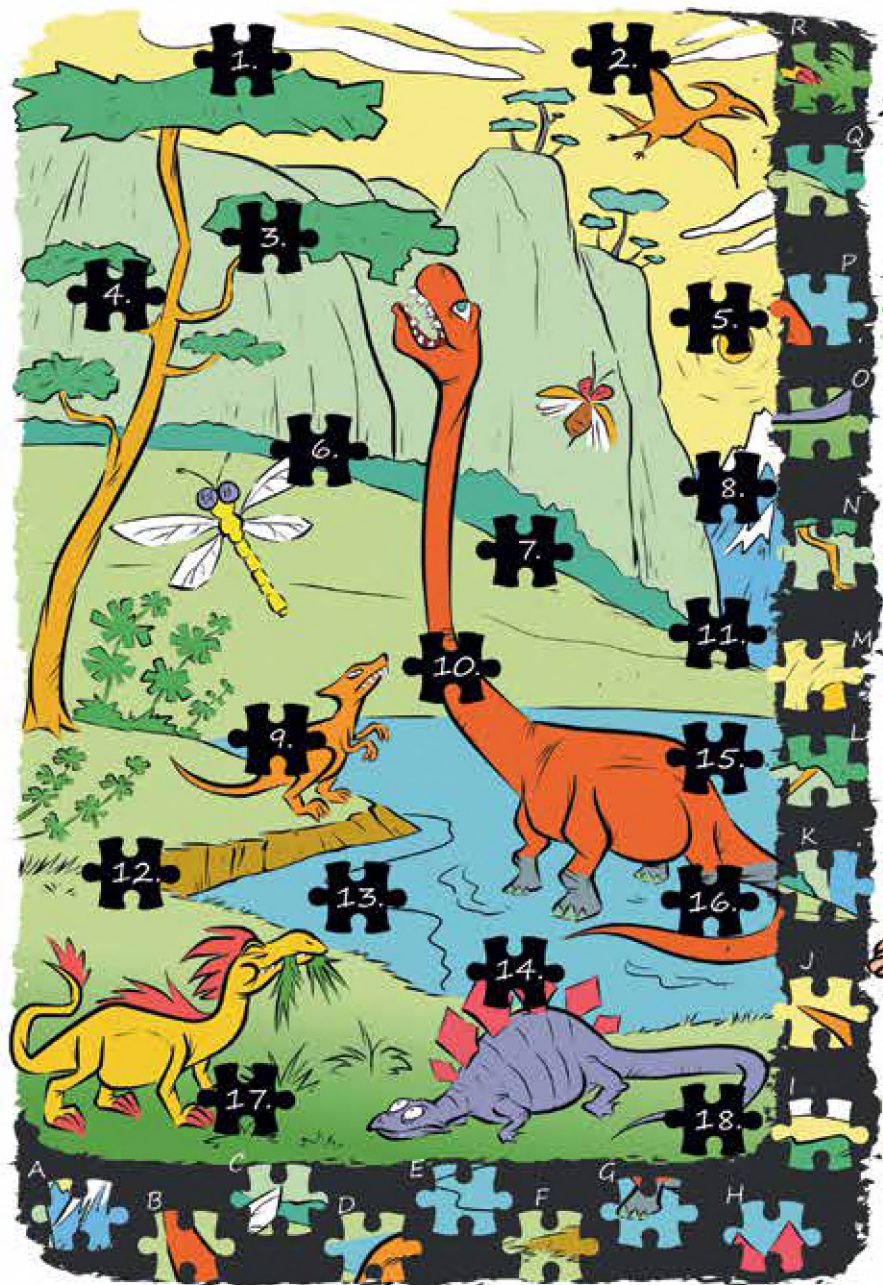

Joonistanud Elina Sildre

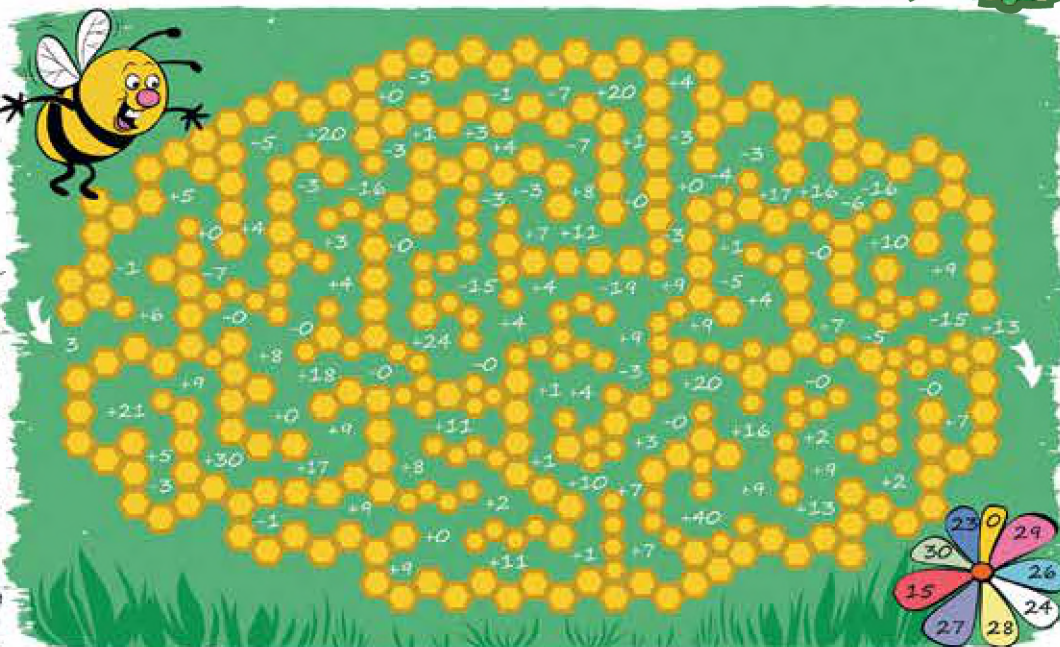
Inimese parim söber

SOBITA PUSLETÜKID ÕIGETESSE KOHTADESSE.

LÄBI LABÜRINT JA ARVUTA. KUI LÄHED MÕÖDA ÕIGET TEEKONDA, SAAD TEADA, MILLISELE KROONLEHELE ISTUS MESIMUMM.

MITU LEMMIKLOOMA ON JUKUL? KIRJUTA ÕIGE VASTUS JUTUMULLI.

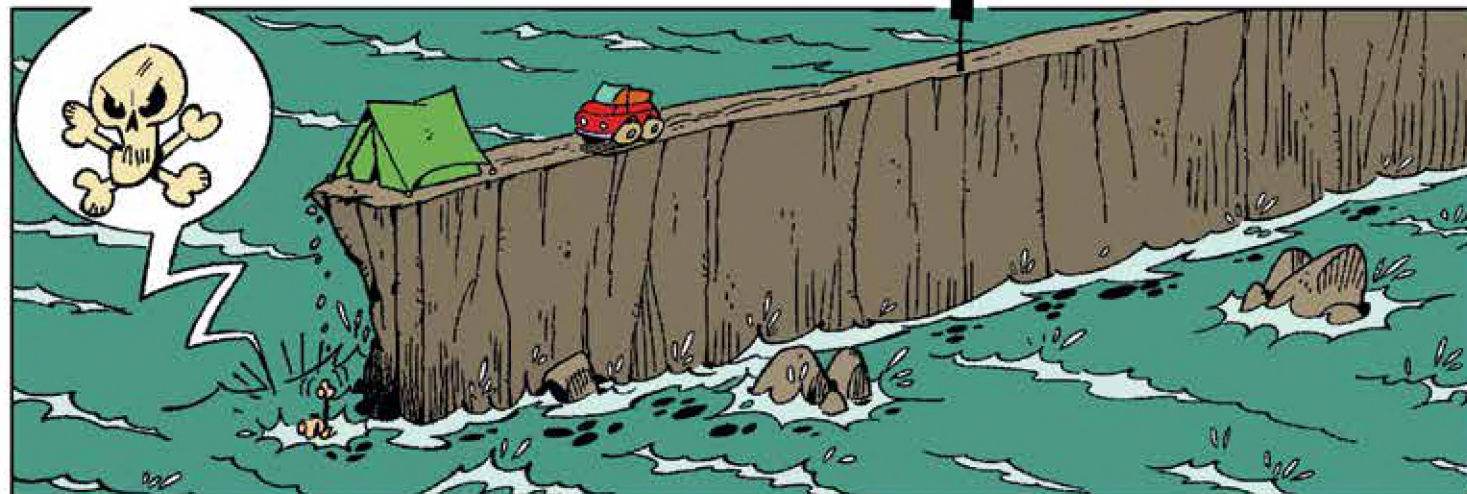

Joonistanud Elena Kopylova

Tähekesse toimetuse ootab vastuseid 19. augustiks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja „Grühvli tegevusraamat“.

JUUNIKUU „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON MIKO SARV (9 A.).

PUHKUS VABAS ÕHUS

HIND 1.90 EUROT

Joonistanud Thomas Scheileke